

BEZ SOUDU NENÍ ODPUŠTĚNÍ

MARTIN K.

(Tursko, červen 2012)

Dnešní doba je neuvěřitelně přesycená informacemi. Zvuky, maily, děti, billboardy – všechno neustále žádá, žádá a žádá naši pozornost. A tak se, aniž to možná víme, bráníme. Bráníme se tím, že nedokážeme věnovat sdělením plnou energii a sledujeme je jen na velmi povrchní úrovni. Přečteme si billboard a potřebujeme jenom půl slova na to, abychom si udělali závěr. Myslíme si, že jsme pochopili, co nám ten billboard chtěl říct. Nemáme kapacitu na hluboké přemýšlení o tom, jaká za tím stojí myšlenka nebo motiv. Všechny věci prostě letí vedle nás a nestíháme se nad nimi zamyslet. Musíme si dát pozor, aby se tento způsob zrychleného uvažování, interpretací a chápání nedostal do našeho vztahu s Bohem anebo do vztahu s našimi nejbližšími. Jinak by se nám mohlo stát, že náš nejbližší bude něco říkat, a my si už po druhém slově budeme myslet, že víme, co chce říct, proč to chce říct, co tím chce říct, jaký má motiv, a už mu na to budeme rovnou odpovídat. Už se vám to někdy stalo? A pak ten druhý říká: „Ale vždyť odpovídáš na něco úplně jiného, než jsem říkal!“ Někdy děláme závěry na základě neporozumění a pak ještě té druhé straně řekneme: „Však jsi to říkal!“

V angličtině je pro slovo nedorozumění nebo neporozumění krásné slovo – misunderstanding. Víte, co to je „miss“? Minout. Jako když namířím, a pif! „Ach! Minul jsem.“ Takže nedorozumění je minutí porozumění. Abychom porozuměli, potřebujeme tomu dát prostor a dopustit, aby to šlo do větší hloubky. To vezme energii a čas. Potřebujeme ale vědět, že jinak budeme neustále „miss“, neustále budeme míjet. Nebudeme rozumět. Bůh sám si na to stěžuje. Říká: „Můj lid mi naslouchá ušima, ale nerozumí mi srdcem.“ Bůh mluví o tom, že mají uši ke slyšení, ale přitom

neslyší.¹ Jak může člověk slyšet, a přitom neslyšet? Existuje totiž slyšení na přirozené rovině a slyšení, které v sobě nese porozumění.

Občas říkám, že zvlášť my muži v sobě máme zabudovaný takový speciální systém, říkám tomu „buffer“. Dokážeme si totiž v jakékoli situaci pamatovat posledních 30 vteřin, někdy až minutu. A tak mi někdy manželka něco říká, já jsem ale myšlenkami někde úplně jinde. Záhy mi říká: „Ty mě neposloucháš?“ Načež jí odpovím: „Ale poslouchám.“ 😊 Tak se zeptá: „A víš, co jsem říkala?“ Dokážu naprosto bezchybně zopakovat 30 vteřin, někdy až minutu: „Vidíš, že tě poslouchám!“ 😊 Ale to jsem využil své schopnosti, jakéhosi „bufferu“, kdy jsem vytáhl někde z paměti poslední větu, ale ve skutečnosti jsem opravdu neposlouchal. Moje poslouchání bylo velmi povrchní. Slyšel jsem jenom tok slov, ale v tu chvíli jsem neměl energii, abych k tomu přiložil mysl a srdce, a tak dokázal porozumět, co se mi ten druhý **reálně** snaží říct. Možná se to snaží říct neuměle, možná nedokonale. Ale snaží se něco vyjádřit a touží po tom, abych neslyšel jen hlas, ale abych slyšel srdce, abych slyšel myšlenku. Protože pokud mineme podstatu toho, co tím chtěl člověk, a hlavně Bůh říct, tak v tu chvíli budeme reagovat na základě nedorozumění. Misunderstanding.

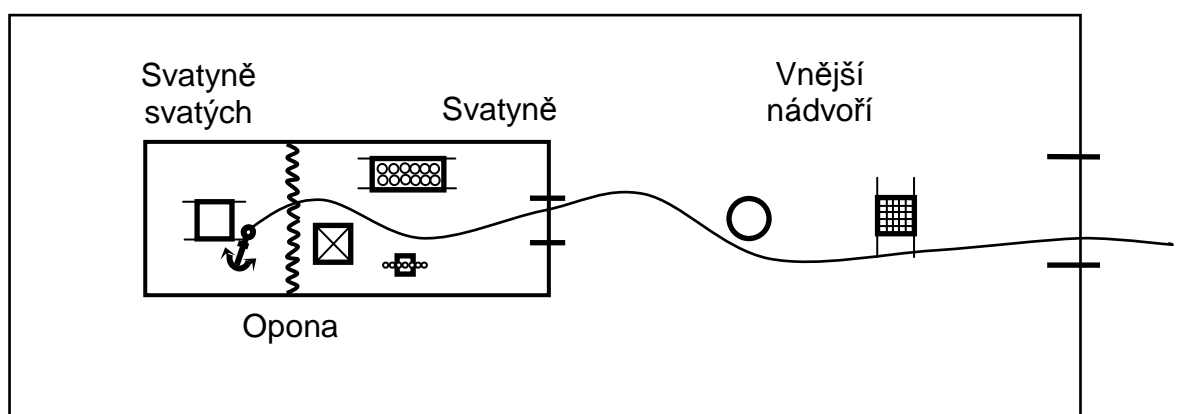
Chcete-li si
porozumět, tak to
nemůžete
„vzít hákem“.

Musíme do vztahu vložit čas a energii a znova se ptát, znova vést dialog. Chcete-li si porozumět, tak to nemůžete „vzít hákem“. Nejde to ošidit, přátelé. Musíte tomu věnovat čas. Musíte tu věc otevírat znova a znova, než dojdete k porozumění. Ne nutně ke shodě, co se lidí týče, ale minimálně k porozumění. Amen? Stejně tak potřebujete vzít Boží slovo, a pokud vám nedává smysl, jako kdyby si protiřečil Boží charakter, tak potřebujete znova a znova jít k Bohu a říkat: „Pane, chci Ti rozumět. Chci tomu rozumět. Chci rozumět tomu, proč tohle děláš, proč takhle přemýšlíš o člověku.“

¹ Matouš 13:14–15 – „A plní se na nich proroctví Izaiáše, řkoucí: Ušima uslyšíte, ale nesrozumíte; a hledíce, hleděti budete, ale neužijete. Nebo ztuchnělo jest srdce lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli a oči své zamhouřili, aby snad někdy neužřeli očima a ušima neslyšeli a srdcem nesrozuměli, a neobrátili se, a já abych jich neuzdravil.“

Toto byl jen úvod. Chci mluvit o něčem úplně jiném. Ale byl bych rád, kdybychom věděli, že potřebujeme jít do větší hloubky. Abychom nebyli povrchní. Na minulém semináři pro mladé v Mančicích jsme o povrchním naslouchání mluvili. Že je třeba jít do hloubky. Mluvili jsme o rozsévači, který rozsévá slovo, a některé sítě padne na skálu. To je povrchnost. Tam je hlíny hrozně málo, je jenom na povrchu. Slovo by chtělo zakořenit, ale nemá kam. Půda nemá kapacitu, aby slovo šlo do hloubky. Je tam skála, tvrdost. Někdy v sobě máme takový typ půdy. Nechápejte to podobenství tak, že někdo je taková půda a někdo jiný zase jiná půda. Sám jsem ve svém životě objevil všechny typy půdy. Proto musím pracovat na svojí duši, abych byl půdou, která dokáže přijmout slovo, tak jak má, aby přineslo ovoce. I nám se někdy stává, že jsme povrchní půdou, která nedopustí slovu jít do hloubky, zakořenit a přinést ovoce. A pak všechno úsilí jde vniveč.

Chtěl bych vám dnes ukázat postup, jakým Bůh chce v člověku pracovat a co chce s člověkem udělat. Nakreslím tady Mojžíšův stánek. Rozumím tomu tak, že celý stánek je o procesu, o tom, že máme dojít na místo, kde se potkáme s Bohem v plnosti. Je o proměně. Velmi rád kreslím cestu, po které člověk prochází stánkem, a ve svatyni svatých je cíl. Ve svatyni svatých máme kotvu naděje. Viz verš 19 z Židům 6, že naše naděje je hozena až za oponu jako kotva.

Na vnějším nádvoří stánku jsou dva nábytky. Měděný oltář a měděné umyvadlo. Poslední dobou jsme hodně mluvili o mědi, o bronzu. Bronz reprezentuje soud. Mluvili jsme o tom, že na vnějším nádvoří člověk přichází k Bohu a dochází k soudu. Mluvili jsme o damažském

oltáři, který byl postaven na místo Božího bronzového oltáře a ten byl odsunut do rohu. Místo něho postavili kněží oltář z Damašku, fantastický, velký, slavný oltář, který pochopitelně vůbec nebyl z Boha, byla to modla. To se dnes v církvi stává. A nejenom dnes. Lidé přicházejí k Bohu a místo toho, aby se setkali s oltářem, který přinese do jejich života

Pokud jste
nikdy neprožili
soud, tak jste
nikdy neprožili
reálné
odpuštění.

usvědčení neboli Boží soud, setkají se jen s lákáním: „Přijď do církve, je to tady super, máme čtyři programy, je to prima, děláme spoustu věcí...“ Tak ale Bůh nechce, abychom přistupovali k člověku. Proč? Protože to naruší celý jeho příchod k Bohu. Bůh totiž potřebuje, abychom na začátku natvrdo narazili na zákon a porozuměli tomu, že jsme hříšní. Už o tom mluvíme poněkolikaté. Člověk porozumí tomu, že je hříšný, a dojde k odsouzení. Dojde k odsouzení, které si člověk reálně prožije. Mluvili jsme o tom, že si nejen uvědomím, že jsem provedl něco

zlého, ale že jsem hříšný ve své podstatě. A proč je to tak důležité? Pokud jste nikdy neprožili soud a pochopení vaší padlé přirozenosti, tak jste nikdy neprožili reálné odpuštění. A pokud jste neprožili reálné odpuštění, tak nemůžete reálně milovat. Existuje jasná spojitost mezi vaší schopností milovat a vaším porozuměním, co s vámi Bůh udělal.

V 7. kapitole Lukáše je verš, který ukazuje spojitost mezi odpuštěním a milováním. Lukáš 7:36: „*Prosil ho pak jeden z farizeů, aby jedl s ním. Pročež všed do domu toho farizea, posadil se za stůl.*“ Příběh začíná tím, že Ježíš přichází do domu farizea a posadí se za stůl. „*A aj, žena jedna v městě, kteráž byla hříšnice, zvěděvši, že by seděl za stolem v domě farizea, přinesla nádobu alabastrovou masti.*“ My možná dneska nevíme, co znamená ta mast v alabastrové nádobce. Bylo to jedno z největších bohatství, které tehdy ženy měly. Bylo to vyjádření skládání si pokladů do budoucnosti. Tuto vzácnou vonnou mast měly použít ve svatební den. Tak jsem to někde vyčetl. V tu chvíli to ale bylo to jediné, co zmiňovaná hříšnice měla. Její jediná naděje. Jako žena hříšnice ztratila naději, že by z jejího života mohlo něco být. Kdo by si ji v Izraeli vzal, že? A přesto, i ona měla svoji alabastrovou nádobu s nadějí. I ona si

uchovávala naději. Píše se, že přinesla alabastrovou nádobu drahocenné masti: „*A stojeci z zadu u noh jeho, s pláčem počala slzami smáčeti nohy jeho, a vlasy hlavy své vytírala, a líbala nohy jeho, a mastí mazala.*“ Ó, jak nechutné! Z pohledu farizeů.. Čekali, že Ježíš řekne: „Och! Co to děláš?! Jdi pryč, hříšnice!“ Že? To by bylo něco, co by farizeové ocenili a řekli: „Ano, dobře ji napomenul. Je to prorok. „*Uzřev pak to farizeus, kterýž ho byl pozval, řekl sám v sobě: Byť tento byl prorok, vědělt' by, která a jaká jest to žena, kteráž se ho dotýká; nebo hříšnice jest.*“ Říkal si: To není žádný prorok, protože neví, co to je za ženu. Ale Ježíš byl víc než prorok. Neměl jenom poznání. Někdy dospějeme do stavu, kdy máme poznání – „my víme“. Ale je nám to úplně k ničemu, a dokonce je to kontraproduktivní. „*I odpověděv Ježíš, dí k němu...*“ To je legrační, že? Odpověděl. Nikdo nic neřekl a Ježíš odpověděl. „*Dí k němu: Šimone, mámt' něco povědít. A on řekl: Mistře, pověz.*“ Ježíš začal vyprávět: „*Dva dlužníky měl jeden věřitel. Jeden dlužen byl pět set peněz, a druhý padesát. A když neměli, odkud by zaplatili, odpustil oběma. Pověziž tedy, který z nich více bude jej milovati?*“ A Šimon pochopitelně odpověděl: „*Mám za to, že ten, kterémuž více odpustil. A on řekl jemu: Správně jsi rozsoudil. A obrátiv se k ženě, řekl Šimonovi: Vidiš tuto ženu? Všel jsem do domu tvého, vody nohám mým nepodal jsi, ale tato slzami smáčela nohy mé, a vlasy hlavy své vytřela.*“ Jinými slovy: Přišel jsem a ty jsi mi neprokázal žádnou lásku, žádnou úctu. Pro tebe jsem jenom zajímavý objekt náboženské iniciativy. Nemáme spolu žádný vztah. Ty vůči mně nemáš žádný vděk a vlastně mě nemiluješ. Protože jsem ti nic neodpustil. Protože jsi nikdy neprožil, že bych ti vlastně odpustit měl. „*Nepolíbil jsi mne, ale tato, jakž jsem všel, nepřestala líbati noh mých.*“ Líbat někomu nohy, zvlášt' cizímu muži, to není něco, co by člověk dělal běžně, že? To znamená, že musela odložit veškerou důstojnost. Položila veškerou důstojnost a něco vyjádřila. V tu chvíli jí to bylo jedno. „*Olejem hlavy mé nepomazal jsi, ale tato mastí – drahou mastí – mazala nohy mé. Protož pravím tobě: Odpuštění jsou jí hříchové mnozí, neboť milovala mnoho. Komu' se pak málo odpouští, málo miluje. I řekl k ní: Odpuštění jsou tobě hříchové. I řekl k ženě: Víra tvá tebe k spasení přivedla. Jdiž u pokoji.*“

Čím to všechno začíná?
Soudem.

Z tohoto příběhu jasně vyplývá, že je přímý vztah mezi odpuštěním a milováním. Mezi odpuštěním a láskou je přímá úměra. Čím to všechno začíná? Soudem. Soud vede k čemu? K odsouzení. Odsouzení nás musí přivést k odpuštění. Odpuštění vede k milování. K lásce. Vidíme postup, který Bůh sleduje. Všimněte si, že procházíme vnějším nádvořím, které je plné bronzu – soudu. Je to naše zkušenost přijít k Bohu, kdy jsme o sobě na začátku přijali povědomí, že jsme hříšné podstaty. Pokud tohle ošidíte,

Pokud si myslíte, že jste vlastně dobří lidé, máte našlápnuto k tomu, aby se z vás stali farizeové.

pokud jste nedopustili, aby na vás dopadl v plnosti soud, a nezavrhnete sami sebe ve své podstatě, pokud si myslíte, že jste vlastně dobří lidé, jen občas něco uděláte špatně, tak máte našlápnuto k tomu, aby se z vás stali farizeové. Farizeové, kteří přijali malou míru odpuštění, a tudíž málo milují. Přece se nebudu snižovat k tomu, abych svými vlasy otíral nohy někomu cizímu... Neprožijete lásku a schopnost milovat Boha. Amen?

Zkušenost vnějšího nádvoří nás přivádí do svatyně. Svatyně už nemá nic bronzového. Ve svatyni už člověk neprožívá soud. Proč ne? Protože by nehřešil? Ne, ale protože přijal odpuštění. Chodí v odpuštění. Přijal odsouzení za svoji podstatu, nikoliv za nějaký skutek, přijal i odpuštění za svoji povahu, tak už nemá za co přijmout odpuštění znovu. Znova přicházíte za Bohem a říkáte: „Bože, odpusť mi, že se můj charakter, povaha, podstata ještě pořád projevuje.“ Ale to už není žádná nová podstata! To je pořád ta stará podstata. Víím, že se umrtvuje. Víím, že je menší a menší, a tudíž nechodím v soudu. Představte si, že šlápnete do bahna. Neomlouváte se za to, že jste udělali blátivou šlápotu, ale za to, že máte zabahněné boty. Když jdete se zabahněnými botami, nebudete se omlouvat za každý krok, který ještě nechává stopu. Už je tedy méně a méně blátivá, ale to nic nemění na uvědomění, že to je vaše podstata. Nešlo o ten jeden krok, ale o to, že jste někam sobecky vlítli a máte špinavé boty. Je vám líto každého kroku, ve kterém se projeví vaše tělo. Znovu se omluvíte. Ale v podstatě žijete svobodně od soudu. Řeknete: „Vím, co jsem byl a co bych byl bez Boha.“ Neustále

prožíváte vděčnost za odpuštění. Prožíváte vděčnost, protože si jste neustále vědomi, že Bůh vám odpustil mnohé věci. Nemyslím jednu, dvě, a pak ještě tehdy, když mi bylo sedm, a potom ještě v patnácti, jak jsem běžel na červenou, ale jinak dobrý.

Nemáte-li v sobě lásku, neprožili jste plné odpuštění. Neprožili-li jste plné odpuštění, je to často proto, že jste neprožili plné zavržení a plný soud.

Pro děti, které vyrůstají v některých církvích, je někdy nasazená norma tak nízko, že ani nemají pocit, že hřeší a že mají zvrácenou povahu. Proč? Protože nezabíjí, nekouří, nekradou, chodí hezky oblečení... Děti, které jste v církvi, dávejte si pozor na to, abyste si vzaly Boží řád a Boží nařízení jako míru. Abyste porozuměly, že samy nedosahujete na Boží povolání. Abyste si prožily, do nějaké míry i v slzách, na tom není nic špatného, tu potřebu, aby vám Bůh odpustil, kým jste. Abyste pochopily, že potřebujete odpuštění, protože ve své podstatě jste soběstřední

a sobečtí lidé, kteří ubližují. Omlouvám se, jestli to je někomu nepříjemné, ale tak to je. Když jste byli jako malí v postýlce, tak jste si neřekli: Dvě hodiny v noci, máma nespala, necháme ji teď chvilku vyspat. To není vaše povaha, to není nátura člověka. Místo toho jste si řekli: Já to neřeším, mě to nezajímá. Uáááá! Teď! Jíst! A na tom se nic nezmění, pokud to někdo neovlivní. Pokud se nic nestane, tak tohle v dítěti přetrvává a má pořád pocit, že je středem vesmíru.

Dejme si pozor na to, abychom prožili soud a řekli: „Bože, odpusť mi mou povahu, tak abych mohl přijmout odpuštění.“ Jakmile přijmete plné odpuštění, tak už s tím nemusíte nic dělat, to ve vás vyprodukuje lásku. Nemáte-li v sobě lásku, neprožili jste plné odpuštění. Neprožili-li jste plné odpuštění, je to často proto, že jste neprožili plné zavržení a plný soud. Amen?

Dobře tedy. Pojdme dál. Prožili jsme odsouzení, prožili jsme odpuštění, a to v nás vytvořilo lásku. Co je další krok? Co způsobuje lásku? Pasení beránek. Kde se píše o pasení beránek? Jan 21, od 14. verše. Tady se popisuje, co se dělo po vzkříšení Ježíše z mrtvých. „*To již*

po třetí ukázal se Ježíš učedníkům svým, vstav z mrtvých. A když poobědvali, řekl Ježíš Šimonovi Petrovi: Šimone, synu Jonášův, miluješ-li mne více nežli tito?“

Mimochodem, proč myslíte, že Šimon miloval Ježíše víc než ostatní? Protože mu bylo více odpuštěno. Protože si víc prožil zavržení. Petr je zvláštní postava. Petr byl horlivý. Byl horlivý v prohlášení: „Já půjdu, půjdu první, v každém případě, ano já.“ Ale skutek utek. Když Ježíš říkal, že té noci ho vydají, Petr říkal: „Půjdu s tebou na smrt!“ Ježíš se na něj obrátil a řekl: „Petře, kdybys věděl, jak jsem se zrovna za tebe modlil. Jak jsem se modlil za tvoji povahu. Nejde o skutek, ale o tvou povahu, jaký jsi. Sbalíš se při první příležitosti. Vždyť jsi mluvka. Ty toho navykládáš! Ale kde je nějaký skutek? To je prostě tvoje povaha, Petře. Vzbud’ se. Nic si nenamlouvej. Než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš. Chodíš tady se mnou tři a půl roku a zítra ráno se budeš tvářit, že o mně nic nevíš.“ To musel být pro Petra šok, že Ježíš měl o jeho podstatě takové zjevení. A další šok byl, že se Petr s Ježíšem opravdu rozloučil zapřením. Zakokrhá kohout, a co na Petra v plnosti dopadlo? Soud. Najednou na něj v plnosti dopadl soud. Petr si prožil: Co jsem to za lumpa? Já jsem toho namluvil! Jsem takový zbabělec, ani se neumím jen pár hodin poté přiznat ke Kristu! Jenže Petr se už s Ježíšem nikdy neviděl. Pak už byl Ježíš ukřižovaný na kříži. Už neměli prostor si to vyříkat. A proto jeho příběh zdánlivě končí v soudu. Ale Ježíš na Petra pamatoval. Už jsme tady o tom mluvili, že? Je to jeden z mých nej-oblíbenějších veršů.

Miluješ mne
více než tito?

Pamatujete si, jak se zjevil anděl v hrobě? Co anděl říkal? „Řekněte učedníkům i Petrovi, že je předejde do Galilee a tam se s Ním potkají.“ (Mk 16:7) Řekněte učedníkům **i Petrovi**. Proč myslíte, že Ježíš tak explicitně potřeboval, aby se to řeklo **i Petrovi**? Protože potřeboval dostat Petra z kroku soudu do kroku odpuštění. Aby si Petr, když tu zprávu dostal, najednou prožil plnost odpuštění. Píše se, že Petr plakal hořce. Pro míru soudu, kdy Petr hořce plakal a prožil si svoji povahu, pak dopadla plnost odpuštění. Ježíš mi odpustil! Oč hlubší bylo porozumění vlastní bídy, o to hlubší bylo odpuštění a přijetí odpuštění. Amen.

Proto si Ježíš u Petra sáhl na třetí krok. V Janovi 21. kapitole se ho ptá: „*Šimone, synu Jonášův, miluješ-li mne více než tito?*“ Chápete tu souvislost? Miluješ mne více než tito ostatní? Pochopil jsi, kým jsi byl a že jsem ti odpustil? Komu je mnoho odpuštěno, mnoho miluje. Ale pak přichází další krok. „*Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž beránky mé.*“ Jak byste nazvali tenhle další krok? Služba? Nazvu to „milováním Boha“ a „službou“.

Pokud porozumíme tomu, že podstatou všeho je láska, tak nepotřebujeme ani zákon. Co na tohle téma říká Boží slovo? Milovati budeš Boha svého a milovati budeš bližního svého. V tom je celý zákon a proci (Mt 22:37–40). To je celá podstata, kterou se nám snaží Pán Bůh říct. Tomu, kdo miluje, nikdo nemusí říkat nezavraždíš. Víte, já nepotřebuji zákon, že nesmím zavraždit své děti. Protože to je vzhledem k lásce, kterou mám ke svým dětem, absurdní. Je to absurdní myšlenka, že by někdo přišel a řekl: „Martine, ty je nesmíš zavraždit.“ To by mě totiž v životě nenapadlo. Proč bych měl? Nic ve mně tím směrem neuvažuje, naopak, všechna láska ve mně by se pochopitelně takové myšlence vzbouřila. Tudíž, máte-li lásku v sobě, tak vytlačí jakoukoli formu vraždy. I nenávist. I sobectví.

Pokud máte
v srdci zlobu, to
pak nejsou
desátky. To jsou
odpustky.

Někdy usilujeme o to, abychom neměli nenávist, místo abychom se snažili milovat. Snažíme se, abychom nebyli vytočení. Místo toho bychom měli nechat Boží lásku vypůsobit v nás lásku k bližnímu. Když totiž budete mít zákon, ale nebudete mít správnou motivaci, tak jste pořád ještě vedle. To není to, co po vás Bůh chce. Boží slovo říká, že Bůh miluje radostného dárce (2Kor 9:7). Nechte si své dary. Když je jdete odevzdat na oltář a přitom jste rozhádaní nebo máte nějaký problém, Pán Bůh vám říká: „Nech si to. Já to nechci.“ V 51. žalmu se píše: „*Nebo neoblíbil bys oběti, bychť ji i dal, aniž bys zápalu mého přijal.*“ Nech si svoji službu. Nech si svoje peníze. Nikdo o to nestojí, pokud to dáváš z jakéhokoli špatného motivu. Bůh nechce, abyste pro Něj pracovali. Ani nikdo z lidí, kteří jsou v Bohu, nechce, abyste pro něj pracovali. Bůh říká: „Nechte si svoje desátky. Nechte si svoje služby. Nechte si to všechno,

pokud máte v srdci nenávisť. Pokud máte v srdci zlobu.“ To pak nejsou desátky. To jsou odpustky.

V rozhovoru s Petrem Ježíš říká: „Miluješ mne? Pokud mne miluješ, miluj i moje beránky a projev to službou. Projev to skutkem.“ Je to jako

Rozhodneme se,
co pro Pána Boha
uděláme,
a zaúkolujeme
Ho, aby to
požehnal. Místo
toho, abychom
Boha milovali.

vztah matky a dítěte. Proč? Protože láska, kterou matka má, musí vypůsobit lehkost sloužit dětem. Nevnímá to jako seznam povinností, ale její láska k nim vytváří touhu, aby se měly dobře. Amen? Když Bůh někdy vidí lidi, jak pro Něj „pracují“, tak jim říká: „Tys to minul. Nechtěl jsem po tobě, abys pro mě dělal práci.“ Když se Ježíš potkal s Martou a Marií, jasně nám ukázal, jak to je. (Luk 10:38–42) Frustrovaná Marta slouží Pánu, který přišel na večeři se svojí početnou skupinou. Nechodil sám. Rozmyslete si, jestli pozvete Ježíše na večeři. Občas nám lidé říkají: „Víš, pozvat vás na oběd není taková legrace, vás přijde rovnou šest.“ ☺ Můžu vás uklidnit – kdyby tady byl

Pán Ježíš a pozvali byste Jeho, tak jich přijde minimálně dvanáct. Takže přišli k Marii a Martě na návštěvu. Uvědomte si, že Marta měla službu, sloužila Pánu. Vidí Marii, jak sedí s Ježíšem, a říká: „Marie, ty si tady klidně sedíš s Ježíšem!“ Najednou na ni začala být našťvaná. Začala ale být našťvaná i na Pána. Vaše frustrace se z lidí přenesla na Boha a vyčítáte Bohu: „Bože, řekni jim něco! Řekni jim něco, copak to nevidíš?“ V tu chvíli se Marta oboří na Pána Boha a začne Ho úkolovat. Mává tam vařečkou a úkoluje Ho. Najednou si Marta s Pánem Bohem prohodila roli. Najednou se Ježíš stal jedním z jejích pomocníků, kterého začne úkolovat ve službě, kterou musí dělat pro Boha. To už potom může být tak, že se tady sejdeme, rozhodneme se, co pro Pána Boha uděláme, a zaúkolujeme Ho, aby to požehnal. Místo toho, abychom Boha milovali.

Ježíš Martu vůbec nepodržel. Víte, Pán Bůh má smysl pro humor, protože vždycky, když čtu verš, kterým jí odpověděl, nebo mi ho čte manželka, tak ho jemně změkčí, nechte: „Martó, Martó,“ ale: „Mart’o, Mart’o.“ ☺ A tak stačí, že mi Pán Bůh, případně manželka, v nějaké

situaci řekne: „Mart’o, Mart’o,“ a já už vím. Ale Pán Bůh velmi něžně přišel a řekl jí: „*Marta, Marta, pečlivá jsi, a rmoutíš se při mnohých věcech.*“ Skoro to vypadá jako pozitivní zpětná vazba, že? Pokračuje: „*ALE Marie si lepší vyvolila.*“ Marta zjevně nedospěla ke službě poslušností soudu, odpuštění a lásky. Něco se stalo, protože v tu chvíli pouze vykonávala práci, ale láska k Bohu tam nebyla. Ale Marie byla tak ráda, že Ježíš přišel, a chtěla být s Ním. A tak si říkala: Nádobí? To se udělá! Až Ježíš odejde, tak tady budeme chvílku uklízet. Stejně tak si můžete pozvat návštěvu, uklidíte, okna umyjete, uděláte super luxusní jídlo. Jenom si je moc neužijete, protože budete neustále kmitat v kuchyni. Anebo návštěva odpustí, že není všecko úplně dokonalé, ale budete s nimi.

Láska je
skutek,
konkrétní věc,
kterou
uděláte.

Sedmiramenný svícen mluví o spojení Boha a člověka. Mluví o tom, že **spolu** vydávají světlo, a to je služba. To je služba, proto se v Novém zákoně píše, abychom nestavěli svícen pod nádobu. Říká nám, že jsme světlo světa. Amen? Víme, že Bůh byl světlo světa, že? V Janovi v 1. kapitole se píše, že On přišel, aby osvěcoval celý svět. Ale potom když nás osvětil, jsme se také stali světlem světa. Amen? Bůh si nás nejdřív zamíloval, tím to chce přenést na nás a v dobrém slova smyslu nás tím „nakažit“. Chce způsobit, že si nebudeme umět pomoci a budeme ostatní milovat. Ale milujeme je konkrétním skutkem, službou. Láska není emoce. Láska je rozhodnutí. Pravá láska není emoce. Láska je skutek, konkrétní věc, kterou uděláte.

Teď se každý může podívat na to, kde stojí. Pokud zjistí, že neslouží, že je neúčinný, tak je to proto, že nemiluje. Pokud zjistí, že nemiluje, je to proto, že neprožil lásku k Bohu v plnosti. Pokud neprožil v plnosti lásku, znamená to, že neprožil v plnosti odpuštění, a to znamená, že neprožil v plnosti soudu. Může se stát, že jsme to někdy prožili, ale v důsledku času jsme to opustili. Zazněla tady dnes píseň, která zmiňuje verš ze Zjevení z druhé kapitoly: „*Ale mámť něco proti tobě, totiž že jsi tu první lásku svou opustil.*“ Amen? Mimochodem: „Vrať se ke skutkům první lásky.“ (Zj 2:4–5)

Pokud sloužíte, dejte pozor na rozdíl mezi službou, a „službou“. Mezi tím je úzká linie. Můžete být Marta, anebo Marie. Pozor na službu Marty. Pozor na to, když zjistíte, že součástí vaší služby je frustrace, zloba na Boha nebo na člověka. Podívejte se, co se stalo. Najděte to a vraťte se k tomu. A vraťte se do služby se správným motivem. Služte proto, že milujete. Váš motiv je, že chcete vidět bratry, sestry, děti nebo kohokoli, koho vám Bůh dá do života, jak se mají dobře, jak rostou v Bohu. Amen? To je motiv, který vám dává nekonečně energie. Pak funguje i slovo, že „*běží, avšak neumdlévají, chodí, a neustávají*“ (Iz 40:31)

Jestli máte pocit, že na tom místě nejste a soudí vás to, necht' vás to nesoudí, nejste tam. Ale rost' do toho. Rost' do toho. Člověk se neustále nachází nedokonalý a říká: Tady jsem špatně, tady jsem uhnul. Necht' vás to neodsuzuje k ustávání v práci. Necht' vás to povzbudí k neustálému činění pokání, abyste se neustále měnili a proměňovali své motivy, skutky a fungování. A tak celý růst do Krista, proměna našeho charakteru do Božího charakteru, což ve stánku představuje zlatý kadidlový oltář, je vlastně o tom, že musíme nechat Boha, aby nás provedl všemi zmiňovanými zkušenostmi, tak jako Petra. Potom nebylo nic, co by Petra zastavilo. Dostal nařezáno, ale to v něm nevypůsobilo hořkost vůči Bohu. Nevypůsobilo to v něm ani žádnou hořkost vůči lidem. Ale měl odvahu, sílu a lásku. Obětoval svůj vlastní život pro ostatní, protože ho Bůh v plnosti provedl všemi kroky. To je to, co si musíme prožít. Většina lidí, které známe jako služebníky, velké Boží muže, si prošla na začátku odpuštěním. A velkým porozuměním tomu, kým by byli bez Boha.

Bůh vám požehnej. Přeji vám hromadu soudu, hromadu odpuštění, hromadu Božího milování a hromadu lásky k ostatním. Amen.